

sploh avtor ni poklican na pesniško polje in bi kazalo, da poizkuša drugje . . . —

»Vidiš, mož me nima več v spominu . . .« mi je dejal Pokoren, ko mi je pokazal kritikovo pismo. »Zdaj pojdejo pesmi in kritika v peč. Kaj bi še lagal sebi in svetu? . . .«

»Neumnost, dragi,« sem ga tolažil jaz. »Poizkusi še enkrat, morda boš v tretje imel srečo. Pošlji pesmi še enkrat v domovino, tja, kamor jih še nisi poslal, ker praviš, da sta si s kritikom še boljša prijatelja kakor s tem, ki si z njim samo enkrat krokal.«

»Ne vem, kaj storim. Morda pošljem. Toda če pesmi spet dobim nazaj, pojdejo brez milosti v peč. Naj izgine vse iz lepih, neumnih časov! Potem zbijem tudi Muzo z idealnega podstavka svoje mladosti in pustim verze in umetnost na večne čase. Zajem se v knjige, položim izpite in doktorat in si zapišem na prvo stran svojega življenja: Kruh je prvo . . . In še tedaj ne pozabim tega rekla rajnega Podlogarja, ko bom v poznih letih z brilanti na prstanih, s težko zlato verižico nad vesto v dostojanstvu šolskega svetnika ob četrtinkah vina z bridkostjo mislil na svojo idealno in beraško mladost.« —

Od tedaj nisem več videl Pokorna do tistega večera, ko sem se odpravljal v domovino. Bogvekod je hodil. Pravili so, da študira, a ni ga bilo na univerzi, nisem ga srečal na ulici, in ko sem ga nekoč iskal na stanovanju, mi je gospodinja povedala, da je že pred štirinajstimi dnevi odšel.

— Morda je že doma — sem si mislil — in blagor mu! Gore ga ozdravijo, da pozabi Karlo, svojo prvo ljubezen, in Muzo, svojo drugo, če ga je varala.

☞ Visoko so gorele zvezde julijske noči, za dolgo ulico za menoj je medlel lunin krajec, na

moji desni je kipel v nočno nebo gotiški zvonik cerkve Srca Jezusovega. Stopal sem sam proti domu, v mislih že v domovini, da sem se čutil samotnega kakor še nikdar v noči, v mestu, v tujini. Želel sem si, da bi srečal tovariša, mislil, da ga hip na hip zagledam, dasi sem vedel, da je vse, kar nosi domovino v srcu, že odromalo na jug in se tam razkropilo na vse strani, da vrže od sebe za par mesecev slovensko študentovstvo.

Nenadoma je nekdo za menoj zažvižgal in me vzbudil iz mojih misli. Naš klic. Če ga naš študent zasliši v najglobljem snu, plane kvišku in na poziv: — Naprej na dan! — odžvižga: — Na solnčno stran! — če je tudi tema kakor črnilo razlito krog njega.

Ustavil sem se in odžvižgal ves vesel, da so moje osamele želje privlekle bogve katerega tovariša iz noči. Iz motne mesečine in zaspane plinove luči se je izluščila dolga postava in se mi urno bližala.

»Štefan, ti?« sem se začudil, ko me je prijatelj zgrabil za roko. »Mislil sem, da se že v tribuški dolini naslajaš ob korekturnih polah svojih pesmi, da ti dela družbo Glagolita Clozianus, staroslovenske koreninice in vsa naša literatura, kakor jo je Bog dal. Menil sem v resnici, da se pripravljáš za doktorat že vsaj mesec dni . . .«

»Neumnost . . .« je odgovoril Pokoren. »Sedmino obhajam in veseli me, da boš ti zraven, kakor že moraš biti ob vsaki nesreči moje mladosti.«

»Kakšno sedmino?« sem prašal.

»Pred tednom sem sežgal svoje pesmi. Vse do zadnje. Le kritiko sem si shranil na veke v spomin. Prvo ljubezen sem pokopal, drugo tudi. Idiva v kavarno, da ti povem, kako se je vse to zgodilo!«

(Dalje.)

SLOVENSKO-HRVAŠKI KATOLIŠKI SHOD: PROSTE VAJE »ORLOV«.